

[Socialministeren.]

hold, som dog ved, hvilken Arbejdsløshed vi har, hvorledes Situationen er i stigende Grad truende for Familier i By og paa Land, kan være deres Stilling bekendt i den Forstand, at de overfor et Forslag som det, der er begrundet paa denne Maade, alene taler om Stemmefiskeri eller kommunale Valg 1933. Da jeg overvejede, hvad der skulde gøres her, efter at jeg havde set Kriseforligets Detailbestemmelser i Forsommeren, tænkte jeg ikke med en Tanke paa de kommunale Valg i Forsommeren 1933, men jeg tænkte paa, hvordan man skulde raade Bod paa den Inkonsekvens, der nu var kommet ind i dansk Sociallovgivning ved, at man gav en hel Del hæderlige og stræbsomme Mennesker Fattighjælp, som man aldeles ikke fra nogen Side i den danske Rigsdag har ønsket skulde faa Fattighjælp.

Det er ikke et Spørgsmaal, der vedrører Alimenteranter alene, det er ikke et Spørgsmaal, der vedrører den lille Kreds af Befolkningen, der tidligere har været henvist til Fattigvæsenet, nej, det er Spørgsmaal, der vedrører meget store Kredse af det danske Folk. Den ærede Ordfører Hr. C. O. Pedersen skulde læse den Korrespondance, jeg har, han skulde kende de mange Eksempler, jeg kender, paa Folk, som man tror staar milevidt fra Fattigvæsenet, men som nu henvender sig til mig: Kan De ikke skaffe os den mindste Hjælp til Husleje, vi har aldrig faaet offentlig Hjælp før!

Jeg faar mange Breve hver Dag, der skildrer saadanne Tragedier. Ikke alene fra Byerne, men rundt om fra hele Landet skriver Folk til Socialministeren, fordi de tror, at han har en Magt, som han overhovedet ikke har. De tror, det er det sidste Sted, de kan henvende sig, naar de har prøvet alt andet. De misforstaar Situationen. De tror, at naar der sidder en socialdemokratisk Regering, har den Magt til at gennemføre, hvad den vil; de tror, at naar der sidder en Socialminister, om hvem de tror, at han vil handle velvilligt og retfærdigt, kan han gøre det, uanset hvorledes Loven er. Jeg skriver venligt til disse Mennesker, jeg forklarer dem, hvorledes det er.

Jeg siger til det ærede Medlem, at han kan ikke behandle dette Lovforslag, som han eventuelt kunde behandle tilsvarende Lovforslag for en 10—20 Aar siden, for Forholdene her i Landet er saa fortvivlede, at naar han møder med den Art af Argumentation, som han gør, vil han rejse meget store Kredse af Befolkningen imod sig. Det er en Haardhed og Uretfærdighed, saadesom Tilstandene er her i Landet.

Bjerring: Efter den udførlige Imødegaaelse, som den højtærede Socialminister har gjort det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersens Indlæg til Genstand for, kan jeg fatte mig ganske kort. Det ærede Medlem sagde, at man tidligere havde eftergivet Fattighjælp ved festlige Lejligheder. Ja, jeg ved nu ikke, om Kongens Død efter det ærede Medlems Mening er en festlig Lejlighed, for det har ogsaa været en af de Lejligheder, hvor man har eftergivet Fattighjælp. Naar nu dette Lovforslag fremkommer, er det ikke paa Grund af en festlig Lejlighed, men fordi det er paatrængende nødvendigt, fordi det er fremkaldt af Krisen, og fordi Tusinder og atter Tusinder af Medborgere, som aldrig tidligere har været nødsagede til at søge Hjælp, nu staar uden Eksistensmuligheder og maa ty til Fattigvæsenet.

Vi hørte ogsaa den gamle Paastand om Fagforeningstarifferne: det er Fagforeningstarifferne, der er Skyld i Arbejdsløsheden, og naar Folk maa henvende sig til Fattigvæsenet, er det ogsaa Fagforeningstarifferne, der er Skyld i det. Og det ærede Medlem dristede sig til at sige, at Aarsagen til Arbejdsløsheden indenfor Byggefagene ogsaa var de „stive“ Fagforeningstariffer. Hvis det ærede Medlem har fulgt en lille Smule med, ved han, at den Standsning, der har været i Byggeriet i de sidste Par Aar, er ikke begrundet i de høje Lønninger, men i den Omstændighed, at det er vanskeligt under de nuværende Forhold at opnaa Laan.

Med Hensyn til Alimenterterne vil jeg kun sige dette, at der findes heldigvis mange Alimenteranter — det gør der i hvert Fald i den Kommune, hvor jeg er —, som bestræber sig til det yderste for at vedstaa deres Forpligtelser. Jeg kender Alimenteranter, som altid har betalt alt, hvad de skyldte, og først de senere Aars Arbejdsløshed og hele den Erhvervskrise, vi er inde i, gør det umuligt for dem at opfylde deres Forpligtelser. Til syvende og sidst overlades det jo til Kommunalbestyrelsernes Skøn, om der er Grund til at eftergive, og jeg synes, det er mere end Mistillid til Kommunalbestyrelserne, at det ærede Medlem ikke vil overlade til dem at træffe Afgørelsen.

Det er betegnende for den Udvikling, som Venstrepartiet er undergaaet i de sidste Aaringer, at ved denne Forhandling staar det ærede Medlem op og siger nok saa frejdigt — jeg tænker, at det var, fordi der var saa mange af hans Meningsfæller til Stede i Galleriet, han skulde vise sig som en rigtig stærk Mand, han skulde vise,